

RECENSIE THEATER

Kinderboek 'Lampje' wordt groots spektakel op het kleine toneel, over alleenstaande ouders en kinderen met stukken af

© Marc Maillard

Wie zegt dat puur entertainment niet mag in theater? De Antwerpse gezelschappen FroeFroe en Johnny Mus maken van *Lampje* finzinnig miniatuurtoneel met groteske uithalen.

Wouter Hillaert

Woensdag 30 oktober 2024 om 03:00

LAMPJE

Theater FroeFroe & Johnny Mus

Lampje toert tot 28 november. Meer info: froefroe.be en johnnymus.be.

Lampje, een familieproductie vanaf negen jaar, begint als een wervelwind. Rond de ranke vuurtoren die boven de scène uitrijst, steekt een storm op waarmee de makers meteen alles uit

de kast halen. Terwijl vuurtorenwachter Augustus (Bert Dobbelaere) alles kapot ramt uit frustratie en zattigheid, slaat ook op video een tafel om in een klein poppendecor, loopt er in een aquarium een schip op de klippen en kolkt de livemuziek van Sam Renscent over alles heen. Je weet niet waar eerst kijken. Overdondering is de moeder van de verwondering.

Voor focus in deze volle beeldenstorm zorgt Lampje, ofwel actrice Tanya Zabarylo met de wapperende armen en benen van een pop. Haar personage is gebaseerd op de hoofdpersoon van het gelijknamige kinderboek van Annet Schaap, winnaar van vele literaire prijzen. Lampje is het kind van de vuurtoren, maar wordt er weggehaald om als hulpje te gaan dienen in het Zwarte Huis. Je kunt het ‘bijzondere jeugdzorg’ noemen, maar die blijkt wel heel bijzonder.

Wat we te zien krijgen, is Lampje in Monsterland. Vanzelf ontpopt ze zich als de typische heldin van vele FroeFroe-voorstellingen: kleiner dan alle bizarre randfiguren om haar heen, maar onbeschaamd en onvervaard. Pippi Langkous *meets* Roald Dahl.

© Marc Maillard

Van spooky horror met crucifixen en een geheime zolderkamer gaat het naar een freakshow op de kermis, om te eindigen bij zoete tragikomedie. *Lampje* brengt daarbij vele poppen aan het dansen: van de domme kolos Lenny tot het mismaakte vissenkind Edward. Allemaal zijn het mensen met stukken af. De één mist een been, de ander zijn voeten. Het zijn prachtige metaforen voor sociaal gedepriveerde kinderen en hun alleenstaande ouders. Ze snauwen elkaar af uit pure overlevingsnood, maar vinden uiteindelijk toch allemaal hun plek.

Geen ponykamp

Zoveel kansen dienen zich aan voor een krop in de keel in de zaal. Maar regisseur Marc Maillard is niet van de melo-school, wel van de schabouwelijke lol. “*Life is not a pony camp!*” Rock en hiphop, rap en aanstekelijke dansjes dienen als continue sfeermakers. Ze doen de voorstelling draaien als een tierelier.

Vrijblijvend wordt dit entertainment echter nooit. Daarvoor is er te veel zorg gestoken in de stemmige miniatuurdecors met hun talloze lampjes. Wanneer in een treintje de hele kermis oprijdt waar *Lampje* en Vis even ontsnappen aan de gevangenschap in het Zwarte Huis, geeft dat *eye candy* van de bovenste plank.

Even stormachtig als *Lampje* begon, wordt dit bizarre sprookje in de laatste vijf minuten ook weer afgehaspeld. Toch is de staande ovatie die volgt zeker verdiend. *Lampje* is reclame voor alle gesubsidieerde theater, met de ambachtelijke truken van de commerciële voor. Het leven is diepe ellende, familiaal geweld is alom. Maar humor helpt. Als feestlampjes in de tunnel.